

Sygnatura akt VI Ka 649/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **31 października 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Dariusz Prażmowski

Protokolant Aleksandra Pawłowska

przy udziale Katarzyny Preidl Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2019 r.

sprawy

1. **L. D. (D.)** ur. (...) w P.

syna S. i D.

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 275 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 275 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, art. 270 § 1 kk

2. **P. D. (1) (D.)** ur. (...) w K.

syna L. i I.

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 275 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 275 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, art. 270 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i obrońcę oskarżonego P. D. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 19 marca 2019 r. sygnatura akt III K 876/17

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 636 § 2 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk oraz art. 633 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w punkcie 1 ustala, że oskarżeni działając w ramach ciągu przestępstw dopuścili się jednego zachowania polegającego na tym, że w dniu 24 lutego 2016 roku w nie ustalonym miejscu, działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd co do tożsamości osoby zawierającej umowę oraz zamiaru jej spłaty, doprowadzili (...) Sp z.o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1900 zł, a w dniu 29 lutego 2016 roku w kwocie 100 zł w ten sposób, że za pośrednictwem strony internetowej posługując się danymi osobowymi K. S. oraz podając się za niego, zawarli umowę pożyczkową numer (...),

b) w punkcie 4 przyjmuje za podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk,

- c) na mocy art. 72 § 1 pkt. 1 kk zobowiązuje oskarżonych do informowania Sądu o przebiegu próby;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zwalnia oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 19 marca 2019 r. sygn. III K 876/17 orzekał w sprawie oskarżonych **L. D. i P. D. (1)**.

Apelację od wyroku złożył oskarżyciel publiczny, zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych i zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego – art. 70 § 1 k.k. przez jego niezastosowanie jako podstawy rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu na okres próby 3 lat wymierzonych oskarżonym L. D. i P. D. (1) kar pozbawienia wolności,
2. obrazę prawa materialnego – art. 72 § 1 k.k. przez nie nałożenie na oskarżonych L. D. i P. D. (1) przynajmniej jednego ze środków probacyjnych w związku warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności,
3. obrazę prawa procesowego – art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. która miała wpływ na treść wydanego wyroku przez dwukrotne przypisanie oskarżonym popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 13 aktu oskarżenia po stosownej – prawidłowej – modyfikacji.

Podnosząc powyższe zarzutu oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez:

1. wskazanie w punkcie 4 jako podstawy rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu kary obok art. 69 § 1 i 2 k.k. także art. 70 § 1 k.k. – w miejsce błędnie wskazanego przepisu art. 70 § 1 pkt 1 k.k.,
2. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązanie oskarżonych L. D. i P. D. (1) do informowania sadu o przebiegu próby,
3. wyeliminowanie z opisu przypisanych oskarżonym czynów dwukrotnie powołanego przestępstwa opisanego w akcie oskarżenia w punkcie 13.

Apelację od wyroku złożył obrońca oskarżonego P. D. (1), zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, która miała wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że oskarżony P. D. (1) razem z oskarżonym L. D. spotkali K. S., który zgodził się udostępnić im swoje dane osobowe, podczas gdy z zeznań samego K. S. wynika, że miał on kontakt jedynie z osobą w wieku około 60 (L. D.) i w swoich zeznaniach nigdy nie wskazywał, żeby P. D. (1) miał być razem z L. D. podczas przekazywania L. D. danych osobowych;
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, która miała wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że to oskarżony P. D. (1) składał wnioski o pożyczki przez Internet podczas gdy brak jest jakiegokolwiek wiarygodnego dowodu na poparcie tego twierdzenia, a sam oskarżony L. D. na podstawie którego zeznań Sąd I instancji opiera swoje twierdzenia podczas wyjaśnień w dniu 15 maja 2017 roku wskazał, że "jak składałem wnioski to otrzymywałem odmowy" oraz "ja biorę za te wszystkie czyny całą odpowiedzialność na siebie", a zatem oskarżony L. D. wyraźnie w swoich wyjaśnieniach wskazał, że to on składał wnioski przez Internet;
- 3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, która miała wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że oskarżony P. D. (1) udał się razem z L. D. do Centrum Handlowego (...) w celu wyłudzenia komputera (...) podczas gdy oskarżony P. D. (1) tego dnia nie udał się z ojcem bezpośrednio do sklepu po zakup sprzętu

komputerowego a jedynie przyjechał z nim do Centrum Handlowego gdzie następnie udał się w innym kierunku w celu realizacji swoich spraw, a żaden z pracowników salonu (...) nie widzieli P. D. (1) tego dnia w salonie;

4) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a to art. 7 Kodeksu postępowania karnego poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego i przyjęcie, że to oskarżony P. D. (1) wpadł na pomysł wyłudzenia pożyczek przez Internet podczas gdy to oskarżony L. D. miał interes w przestępczym procederze, gdyż jak sam przyznał ma on ogromne zadłużenie w kwocie około 600.000 zł, ponadto w swoich wyjaśnieniach z dnia 15 maja 2017 wyjaśnia o swoim procederze i swoich przekrętach, wskazując, że to on był inicjatorem całego przedsięwzięcia oraz wskazując, że jego syn "tylko pomagał i to częściowo. Nic z tego nie miał gdyż to ja mam problemy finansowe, nie on", a zatem przyjęcie, że to oskarżony P. D. (1), osoba dotychczas niekarana, niezadłużona oraz która nie osiągnęła z tego procederu żadnej korzyści majątkowej namówił ojca do przestępstwa jest nielogiczne i niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego;

5) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a to art. 7 Kodeksu postępowania karnego poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiały dowodowego i przyjęcie, że wyjaśnienia oskarżonego L. D. są spójne, logiczne i korespondowały z zeznaniami przesłuchanych świadków oraz dokumentami zgromadzonymi w sprawie podczas gdy oskarżony L. D. dwukrotnie zmieniał swoje wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie pierwotnie wskazując, że na pomysł całego procederu wpadł jego syn i to syn namówił ojca do przestępstwa, następnie wskazał na swoją wiodącą rolę w całej sprawie wskazując, że syn jedynie mu pomagał i to tylko częściowo, by wreszcie na koniec powrócić do swoich pierwotnych wyjaśnień co czyni całościowo wyjaśnienia oskarżonego L. D. niewiarygodnymi i dopasowywanymi jedynie do etapu postępowania i własnych interesów, gdyż oskarżony walczył o dobrowolne poddanie się karze i w tym celu pomówił swojego syna o udział w przestępstwie, ponadto z zeznań żadnego ze świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie nie wynika, aby kiedykolwiek obaj oskarżeni byli widziani razem podczas czynności przestępczych, co więcej świadek K. S. wyraźnie wskazuje, że miał kontakt tylko z osobą w wieku około 60 lat i nie mówi nic o drugim oskarżonym;

6) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a to art. 7 Kodeksu postępowania karnego poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznanie, że L. D. samodzielnie nie byłby w stanie, korzystając z komputera lub tableta, składać wniosków pożyczkowych, i w tym zakresie potrzebna mu była pomoc syna podczas gdy doświadczenie życiowe uczy, że osoby w wieku nawet ponad 60 lat bardzo sprawnie posługują się komputerem, a wypełnienie wniosku o pożyczkę nie jest czynnością wymagającą wiadomości specjalnych z zakresu obsługi komputera, a zazwyczaj sprowadza się do wpisania w odpowiednie rubryki danych wymaganych przez pożyczkodawców i postępowanie zgodnie z przygotowanym do tego celu formularzem internetowym;

7) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a to art. 7 Kodeksu postępowania karnego poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów i uznanie, że oskarżony P. D. (1) wyjaśnił, że razem z ojcem wpadli na pomysł procederu pomimo, że oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie przyznał się do zarzucanego czynu i do tego aby miał pomagać ojcu, a treść protokołu przesłuchania P. D. (1) w toku postępowania przygotowawczego budzi uzasadnione wątpliwości co do jego rzetelności i zgodności z rzeczywistymi wyjaśnieniami oskarżonego;

8) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a to art. 7 Kodeksu postępowania karnego poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów i uznanie, że pomiędzy ojcem a synem nie było konfliktu na tle sprawy o alimenty i L. D. nie pomawia syna o udział w przestępstwie pomimo, że wyjaśnienia L. D. były przez niego kilkukrotnie zmieniane, w różny sposób przedstawiające udział P. D. (1) w całej sprawie, żaden ze świadków nie potwierdził udziału P. D. (1) przy popełnianiu przestępstw, u P. D. (1) w trakcie przeszukania nie znaleziono żadnych dokumentów dotyczących zarzucanych czynów, a jednocześnie dokumenty świadczące o przestępczym procederze zostały znalezione jedynie u oskarżonego L. D. oraz spójne zeznania matki P. D. (1) potwierdzają jego twierdzenia, że wskazanie przez ojca na syna jako współsprawcę jest wynikiem zemsty związanej ze sprawą alimentacyjną;

9) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a to art. 5 § 2 Kodeksu postępowania karnego poprzez nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego w sytuacji gdy jedynym dowodem winy oskarżonego P. D. (1) w przedmiotowej sprawie są wyjaśnienia drugiego oskarżonego L. D., a wyjaśnienia te były przez niego kilkakrotnie zmieniane w zależności od przyjętej przez oskarżonego L. D. linii obrony.

Ponadto w przypadku nieuwzględnienia zarzutów podniesionych powyżej podniósł zarzuty:

1) obraży prawa materialnego, a to art. 1 § 1 oraz art. 20 Kodeksu karnego poprzez naruszenie zasady indywidualnej odpowiedzialności karnej i przyjęcie odpowiedzialności oskarżonego P. D. (1) za czyny L. D. podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie da się jednoznacznie wskazać przy których czynach miał brać udział oskarżony P. D. (1);

2) rażącej niewspółmierności kary poprzez wymierzenie oskarżonemu P. D. (1) kary grzywny w ilości 100 (stu) stawek dziennych w wysokości 30 (trzydzieści) złotych każda podczas gdy za te same czyny oskarżonemu L. D. wymierzono karę grzywny w ilości 100 (stu) stawek dziennych w wysokości 10 (dziesięciu) złotych każda;

Mając na uwadze powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i wymierzenie oskarżonemu P. D. (1) w miejsce kary grzywny w ilości 100 stawek dziennych w wysokości 30 złotych każda karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych w wysokości 10 złotych każda.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego P. D. (1) nie zasługuje na uwzględnienie. Natomiast zasadna była apelacja oskarżyciela publicznego.

Apelacja obrońcy oskarżonego P. D. (1) zarzuca zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisów prawa procesowego poprzez dowolną ocenę dowodów i wynikający z niej błąd w ustaleniu przez Sąd odpowiedzialności karnej oskarżonego P. D. (1), przy czym skupia się na negacji wyjaśnień współoskarżonego.

Odnosząc się do zarzutów apelacji wypada wskazać, iż „dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 k.p.k.” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. II KK 17/14).

Ocena zebranego materiału dowodowego nie narusza przepisu art. 7 k.p.k., nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów i nie wykazuje błędów logicznych. Zaznaczyć przy tym należy, iż swobodna ocena dowodów jest jedną z naczelnych zasad prawa procesowego, u podstaw której leży zasada prawdy materialnej, a swobodna ocena dowodów nakazuje, aby Sąd oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na postawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Odnosząc się do postawionych zarzutów w zakresie przekroczenia zasad swobodnej oceny dowodów przez Sąd orzekający należy wskazać iż zasadne byłyby zarzuty te w sytuacji gdy na podstawie prawidłowo zgromadzonych dowodów Sąd poczynił ustalenia faktyczne niezgodne wprost z zebranymi dowodami lub wysnuł wnioski sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, bądź wnioski wyprowadzone z zebranego materiału dowodowego nie zasadnie pomijają dowody przeciwne do stawianych tez czy ustaleń, lub bezzasadnie Sąd odmówił wiarygodności części dowodów.

Jednakże swobodna ocena dowodów jako jedna z naczelnych zasad prawa procesowego nakazuje aby Sąd orzekający oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, przy czym obowiązująca procedura karna nie przewiduje zasady wartościowania dowodów ani też prymatu dowodów korzystnych dla oskarżonego nad dowodami

przemawiającymi na jego niekorzyść. W tym zakresie ciężar spoczywa właśnie na dyrektywie zawartej w przepisie art. 7 k.p.k., która określa reguły obowiązujące przy dokonywaniu oceny dowodów i przyjmowania ich za podstawę dokonywanych ustaleń (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1997r. sygnatura akt II KKN 159/96; Prok. i Pr. 1998/2/7).

Podobnie również zasada *in dubio pro reo* – wyrażona w przepisie art. 5§2 k.p.k. - nie ogranicza utrzymanej w granicach racjonalności swobody oceny dowodów, a jeżeli z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia i oceny zachowania oskarżonego, to nie jest to jeszcze jednoznaczne z zaistnieniem nie dających się usunąć wątpliwości w rozumieniu tego przepisu, bowiem w takim wypadku Sąd jest zobowiązany do dokonania ustaleń właśnie na podstawie swobodnej oceny dowodów (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 1998r. sygnatura akt III KKN 407/96 Prok. i Pr. 1998/11-12/10).

Ponadto reguła ta naruszona zostaje jedynie wówczas, gdy sąd powęźmie niedające się usunąć wątpliwości i nie mogąc w żaden sposób ich wyjaśnić, rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego (tak konsekwentnie Sąd Najwyższy: postanowienie z dnia 4 kwietnia 2008r. sygnatura akt V KK 24/08, LEX nr 395213, postanowienie z dnia 15 maja 2008r. sygnatura akt III KK 79/08, LEX nr 393949). Nie ma natomiast zasada ta zastosowania do wątpliwości które podnosi strona postępowania, jeżeli analiza dowodów w ramach swobodnej oceny dowodów pozwala na rozstrzygnięcie tych wątpliwości.

W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzając szczegółowo postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie, Sąd pierwszej instancji uchybił wskazywanych w apelacji obrońcy oskarżonego P. D. (1) przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy nie dopuścił się, a zaskarżony wyrok ocenić należy jako trafny, zważywszy, że oparty został na właściwie zebranych i ocenionych materiale dowodowym, przy czym tok rozumowania Sądu I instancji w zakresie oceny dowodów, a szczególnie treści złożonych zeznań świadków jest logiczny i w żadnym razie nie nosi cech dowolności.

Zasadnie Sąd Rejonowy swe orzeczenie oparł na wyjaśnieniach oskarżonego L. D. i dał wiarę wyjaśnieniom tym w całości, albowiem były one spójne, logiczne i korespondowały z zeznaniami przesłuchanych świadków oraz dokumentami zgromadzonymi w sprawie. Nadto przedstawiona przez niego wersja wydarzeń odpowiada logice i zasadom doświadczenia życiowego. Oskarżony przyznał się do popełnionych wspólnie i w porozumieniu z synem czynów, a nadto wskazał na udział oskarżonego P. D. (1) w popełnieniu przypisanych im czynów.

Nie można zasadnie twierdzić iż wyjaśnienia oskarżonego L. D. są sprzeczne i niewiarygodne czy labilne. Oskarżony wyjaśniając kilkakrotnie nie wskazywał nigdy by tych czynów dopuścił się sam lecz wręcz przeciwnie nawet wskazując na najkorzystniejszą dla syna – P. D. (1) wersję, wprost mówił o tym iż czynów tych dopuścili się wspólnie, wskazując iż syn mu pomagał (karta 346). Z żadnej zatem wypowiedzi oskarżonego L. D. nie wynika iżby rola w tym procederze P. D. (1) była żadna. Zresztą nawet wyjaśnienia P. D. (1), aczkolwiek szczątkowe, to wskazują przecież iż nawet on widział swoją rolę w tym procederze mimo nieprzyznawania się do winy – „na pomysł oszustw natknęliśmy się przeglądając Internet”, „postanowiliśmy też ten proceder oszustw stosować po to by zarobić pieniądze. Pieniądze myśmy mieli razem” (karta 417 verte). Mimo zatem werbalnego nieprzyznania się do winy ewidentnie oskarżony P. D. (1) identyfikuje się z podejmowanymi działaniami, a jego wypowiedź wskazuje wprost, iż zdawał sobie sprawę jakiego typu są to zachowania i działania, skoro nazywa je dosłownie oszustwami i wskazuje na wspólność uzyskanych w ten sposób pieniędzy.

Brak podstaw także by kwestionować konstatację Sądu, że oskarżony L. D. samodzielnie nie byłby w stanie, korzystając z komputera lub tableta, składać wniosków pożyczkowych, i w tym zakresie była mu potrzebna pomoc syna, bowiem oczywistym jest iż osoby młode posiadają większą biegłość w wykorzystaniu Internetu.

Zasadnie Sąd Rejonowy nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego P. D. (1) przyjmując za niewiarygodne twierdzenie, że oskarżony jedynie przebywał z ojcem w jednym pomieszczeniu, gdy ojciec podejmował działania przestępne. Trafnie oceniono iż jest to próba zrzucenia odpowiedzialności na oskarżonego L. D. i stanowi jedynie przyjętą przez oskarżonego linię obrony, tym bardziej mając na uwadze przytoczone wyżej sformułowania z wyjaśnień samego P.

D. (1). Nie zachodziły w zakresie przedstawionej powyżej oceny dowodów wątpliwości wyeksplikowanie przez Sąd Rejonowy, stąd i zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie może być uznany za zasadny.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd pierwszej instancji uchybień wskazanych w środku odwoławczym przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy nie dopuścił się, a poczynione ustalenia faktyczne ocenić należy jako trafne, zważywszy, że oparty został na właściwie zebranych i ocenionym materiale dowodowym, przy czym tok rozumowania Sądu I instancji w zakresie oceny dowodów, a szczególnie treści złożonych zeznań świadków jest logiczny i w żadnym razie nie nosi cech dowolności. Jak wynika z wywodów zawartych w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku ocena ta była wszechstronna, wnikliwa i jako obiektywna nie nosi znamion dowolności. Nie miały przy tym znaczenia kwestie dotyczące tego które faktycznie czynności były dokonywane przez którego z oskarżonych, skoro nawet z wyjaśnień nieprzyznającego się do winy P. D. (1) wynika iż działania te były podejmowane wspólnie.

Rozumowanie Sądu Rejonowego przedstawione w pisemnych motywach wyroku w pełni czyni zadość zasadom logiki i doświadczenia życiowego, zaś ocena taka mieszcząca się w granicach zakreślonych przepisem art. 7 k.p.k. w żadnym razie za dowolną uznana być nie może.

Sąd Rejonowy zasadnie zweryfikował wersję przedstawioną przez oskarżonego P. D. (1), uczynił to zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Przyjąć należy, że stan faktyczny został ustalony przez Sąd Rejonowy w sposób wnikliwy i dokładny, tak iż nie budzi on wątpliwości Sądu Odwoławczego. Kwestia winy oskarżonych w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego, jak też i kwalifikacja prawna przypisanych im przestępstw.

Sąd Okręgowy dokonał wszakże zmiany zaskarżonego wyroku zgodnie z wnioskami zasadnej apelacji oskarżyciela publicznego.

Sąd Okręgowy poprawił podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec oskarżonych oraz zgodnie z art. 72 § 1 k.k. orzekł o środku probacyjnym zobowiązując oskarżonych L. D. i P. D. (1) do informowania Sądu o przebiegu próby.

Ponadto w punkcie 1 ustalił, że oskarżeni działając w ramach ciągu przestępstw dopuścili się jednego zachowania polegającego na tym, że w dniu 24 lutego 2016 roku w nie ustalonym miejscu, działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd co do tożsamości osoby zawierającej umowę oraz zamiaru jej spłaty, doprowadzili (...) Sp z.o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1900 zł, a w dniu 29 lutego 2016 roku w kwocie 100 zł w ten sposób, że za pośrednictwem strony internetowej posługując się danymi osobowymi K. S. oraz podając się za niego, zawarli umowę pożyczkową numer (...).

W ocenie Sądu Okręgowego pozostałe rozstrzygnięcia wyroku były trafne i brak podstaw do ich kwestionowania, zatem kierując się wskazanymi wyżej powodami Sąd Okręgowy w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, bowiem nie znalazł podstaw do kwestionowania trafności zaskarżonego wyroku w zakresie ustalonego stanu faktycznego i przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów.

Również orzeczenie w zakresie wymierzonych kar było trafne. Rozważając tę kwestię wskazać należy, iż o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k. można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę nie uwzględnił wszystkich okoliczności wiążących się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru. O rażącej niewspółmierności kary nie można z kolei mówić wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone.

Brak podstaw do twierdzenia, iż rażąco surowe jest orzeczenie wobec P. D. (1) kary grzywny w ilości 100 stawek dziennych w wysokości 30 złotych każda podczas gdy za te same czyny oskarżonemu L. D. wymierzono karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych w wysokości 10 złotych każda. Trafnie Sąd Rejonowy wskazał w uzasadnieniu wyroku iż wymiar stawki dziennej, ustalany indywidualnie, związany jest z możliwościami zarobkowymi każdego z oskarżonych, a możliwości te w przypadku P. D. (1) są większe, stąd i różnica w wysokości stawki dziennej

Sąd Okręgowy w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał więc w mocy, a mając na uwadze orzeczone obowiązki naprawienia szkody Sąd zwolnił oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.